

og indsaae det haabløse i sin Forfølgelse. Styreren fik Kontraordre og kørte hende til Dronningens Tværgade.

Idet hun her — udmattet og forstumlet — kom ind i Forstuen, ilede begge Pigerne til og modtog hende med fortvivlede Udraab.

„Aa, Frue! ... Vi har ringet og ringet!“

„Hvad er der sket? Hvordan har Mor det?“ spurgte hun med en frygtelig Anelse og skyndte sig til Sovekammeret uden at vente paa Svaret.

I Døren mødte hun Sygeplejersken, og i samme Nu vidste hun, at Moderen var død.

Derinde ved Sengen stod Asmus, der var naaet hertil i sidste Øjeblik. Da han hørte Kusinens Stemme ude i Gangen, havde han rejst sig for at trykke den Dødes Øjne til.

Endnu med Kaaben paa kastede Jytte sig over Modrens Lig. Det laa med Ansigtet vendt mod Døren, som om hun indtil det sidste havde stirret derhen i Haabet om at se sin Datter endnu en Gang.

„Aa, Mor! — Mor! — Mor!“

XII.

Efter at Torben Dihmer var flyttet op i sit Skovhus, betragtede han i endnu højere Grad end før den Verden, der laa udenfor Favsingholms Markskel, som en fremmed Klode, han engang i en uhyggelig Drøm havde gæstet. For saa vidt muligt at lukke selve Mindet om den ude læste han ikke mere Aviser. Han vilde have Lov til